

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 343.

Tredie Sæssion.

97de Møde.

Løverdagen den 13de Marts.

(Forts.)

Formanden: Maa jeg gjøre den høit-ærede Minister opmærksom paa, at det vistnok er en Misforstaaelse, som jeg indrømmer, at Dagsordenens Udtryk kunne give Anledning til. Den ærede Rigsdagsmand, som stillede Dagsordenen, har imidlertid lagt Bægt paa, at det er Overladelser til Afgjørelse ved en Boldsgiftstændelse, der skal have Rigsdagens Samtykke.

Justitsministeren: Ja, jeg kan ikke holde mig til Dagsordenens Motivering, men maa holde mig til selve Ordene, og da forekommer det mig, at det er meget misligt for Thinget nu at ville bekræfte det som rigtig, der staaer i Dagsordenen. Det forekommer mig heller ikke, at der er synderlig Anledning dertil; det staaer ganske tydeligt i Grundlovens § 23, at Lande ikke kunne afstaaes uden Rigsdagens Samtykke, og det vil vel sølgelig erkjendes fra alle Sider, at, dersom der bliver Spørgsmaal om Afstaaelsen af noget Land, som henhører under Rigsdagens Omraade, saa maa Rigsdagens Samtykke dertil forbeholdes og erhverves.

Monrad: Jeg troer rigtignok, at det er aldeles ufornødent at indbringe saamegen Lidenskab i denne Sag, som allerede er fæet. Der er efter min Formening her aldeles ikke Tale om noget Ministerspørgsmaal, om noget Spørgsmaal, der skulde kunne medføre en Rystelse af Ministeriet, eller hvorved Ministeriet skulde blive nødt til at træde af. Der ligger blot i denne Dagsorden en Tilkjendegivelse af Thingets Anskuelse om en vis bestemt Gjenstand, en Tilkjendegivelse, der er foranlediget ved den særegne Maade, hvorpaa man

fra Ministeriets Side tidligere har udtalt sig derom, og ved den Tausked, som man senere har iagttaget. Det forekommer mig, at der er aldeles ingen Tvivl om, at hvad der findes i den foreslåede Dagsorden aldeles stemmer med Grundlovens Bestemmelser. Hvis Regeringen vilde overlade Afgjørelsen til Boldsgift og tillige see hen til Grundlovens Bestemmelser, da kunde den det ikke, uden at tage et udtrykkeligt Forbehold for Rigsdagens Samtykke, og tager den et saadant Forbehold, da overlader den ikke den endelige Afgjørelse til Boldsgiftsmændene. Det er altsaa et andet Tilfælde, hvis den vilde strax men ikke senere komme til Rigsdagen, hvis den, forinden Sagen overgaves til Boldsgift, tog Rigsdagens Samtykke dertil; men det er et Spørgsmaal, hvormed jeg virkelig troer, at der aldeles ikke er forbundet nogen som helst practisk Ulempe. Thinget finder sig i Anledning af en Forhandlingsforvirring foranlediget til at udtale sig bestemt om denne bestemte Gjenstand. Jeg maa ansee det for høist besynderligt; at Frankfurtminderne kunne opstaae hos min ærede geniale Ven fra Holst Amt's 2den Valgkreds (Tscherning). Her er jo nemlig aldeles ikke Tale — jeg gjentager det — om Noget, som kunde have den fjerneste Rystelse af Ministeriet tilfølge, eller hvori der ligger Spor af noget som helst Tillids- eller Mistillidsvotum; idetmindste kan jeg ikke opfatte det anderledes, end at der kun foreligger en Udtalelse om en bestemt enkest foreliggende Gjenstand. Hvad den ærede Rigsdagsmand for Hjørring Amt's 2den Valgkreds (N. Sørensen) udtalte, behøver jeg naturligvis ikke at indlade mig paa. Hans forvirrede Drømmerier troer jeg, at der er ligesaa lidt Anledning til at indlade sig paa, som paa hans Beskyldninger, saameget mindre, som vi — saavidt jeg veed — snart ikke længere vil